Primerjave in vpogledi

Sadhu Sundar Singh

Apostolski klic

Naš Gospod nas je poklical, da bi bili ribiči. Ko ribič lovi ne dela hrupa; tiho sedi dokler se njegova mreže ne napolni, kajti čim bi povzročal najmanjši zvok bi ribe ušle. Zaradi tega mi delamo v tišini (miru); ko se bo mreža napolnila bo cel svet lahko videl kaj smo delali.

Priče za Kristuove

Če smo resnično prejeli božje sporočilo odrešenja, potem to postane v nas sila, ki nas priganja, da govorimo o Gospodu. Tisti, ki so to doživeli ne morejo sedeti mirno in molčati o tem, kar je Bog zanje naredil; ne, morajo govoriti. Mi nimamo pravice biti tiho; celo takrat ko nas priznanje Kristusa vodi v obup in preganjanje, moramo pričevati:

Zelo sem vesel, da mi je dovoljeno pričevati. Želim pričevati o svojem Odrešeniku, saj sem toliko prejel od njega. Kakšen privilegij je biti njegova priča, priča živega Kristusa! To je privilegij, ki ni dan niti angelom, saj ne morejo pričati o njegovi moči kot Odrešeniku. Nimajo nobene izkušnje z odrešenjem, saj nikoli niso grešili. Pričujejo lahko le tisti, ki so odrešeni po Njegovi milosti. O, kakšno ljubezen nam je izkazal Bog, ko je to čast zavrnil angelom in jo dal ljudem.

Glede naših darov in talentov.

Mnogi ljudje prezirajo tiste, ki dajejo svoje zdravje, svojo moč, svoja sredstva za druge, in jih imenujejo bedaki; in vendar so oni tisti, ki lahko rešijo mnoge. Šele ko izdatno darujemo svojo moč, ljudje začnejo videti, da nismo sebični, ampak da smo resnično odrešeni. Naš Odrešenik pravi, da smo sol zemlje (Mt 5,13). Sol ne daje svojega okusa drugim stvarem, dokler se ne razgradi. Recimo, da damo nekaj soli v lonec kuhanega riža. Ko se razgradi, daje okus tisočem riževih zrn. Na enak način lahko druge odrešimo le tako, da damo zanje vsega sebe.

To dajanje postane blagoslov za druge. To je moja lastna izkušnja. Ko sem šel v Tibet, sem izgubil mir, če nisem delil kakšnega blagoslova ali moči, za katero sem čutil, da jo imam; in ko sem dal eno darilo moči, je bil ponovno vzpostavljen mir. Cev, ki vodi vodo iz enega kraja v drugega, je vedno čista, saj jo vedno prečisti čista tekoča voda. Enako je s tistimi, ki jih je Sveti Duh uporabil kot kanale za prinašanje žive vode drugim. Ohranjajo se čisti in sveti ter postanejo dediči Božjega kraljestva.

Tako kot notranje življenje z Bogom raste skozi ljubeče služenje drugim, tako se skrči, če se zapre v 'samo-usmerjeno-refleksijo', ne da bi mu bilo mar za zunanji svet. Misticizem, ki se omejuje na 'čisto kontemplacijo' (samo molitev), ubija pravo občestvo z Bogom.

Skozi vrsto živih primerjav in zgodb Sadhu osvetli to plat svoje izkušnje.

Ribe, ki vedno živijo v globinah oceana, izgubijo nekaj svojih sposobnosti, kot

tibetanski puščavniki, ki vedno živijo v temi. Noj izgubi moč letenja, ker ne uporablja svojih kril. Zato ne zakopljite svojih darov in talentov, ki so vam bili dani, ampak jih uporabite, da boste lahko vstopili v veselje svojega Gospoda (Mt 25,14-30).

Ko sem bil v Tibetu, sem videl budista, meniha, ki je živel pet ali šest let v jami. Ko je vstopil v jamo, je imel dober vid. Ko pa je tako dolgo stal v temi, so njegove oči postajale vedno bolj šibke, dokler ni končno skoraj popolnoma oslepel. Tudi pri nas je tako. Če blagoslovov, ki smo jih prejeli od Boga, ne uporabimo za njegovo slavo, smo v nevarnosti, da jih za vedno izgubimo.

Ko sem bil v Palestini, sem stal ob Jordanu in si rekel: 'Ta čista voda vedno teče v Mrtvo morje, vendar morje ostaja mrtvo, ker ni odtoka. Obstajajo tudi posamezni kristjani in krščanske skupnosti in cerkve, ki so mrtvi, saj žive vode evangelija vedno tečejo proti njim, vendar ne pritečejo spet ven, da bi naredile zemljo rodovitno. Prejemajo darove znanja in izkušenj, vendar jih ne delijo z drugimi. Darovi besede in Duha prihajajo k njim, vendar jih ne izročajo tistim, ki jih nimajo.

Molitev

Molitev je oboje, zrak, ki ga dihamo, in materino mleko duše. Brez molitve je nemogoče prejeti nadnaravne darove od Boga.
Samo hrepenenje in molitev ustvarita prostor za Boga v naših srcih.
Molitev je nujna priprava za prejem duhovnih darov od Boga.
Bog nam lahko da duhovne darove samo z molitvijo.
Duhovne stvari lahko razumemo le, če smo potopljeni v duhovni svet.
Z molitvijo, s pomočjo enostavne metode molitve, se zavemo Kristusove navzočnosti in se ga učimo spoznavati.
Moraš iti v tišino in moliti Kristusa v samoti, tam boš slišal glas tistega, ki ti edini lahko pomaga.
Če berete Njegovo besedo in molite k Njemu vsaj pol ure vsak dan, boste imeli isto izkušnjo. Razodel se bo vašim dušam.
Prepričan sem, da se vam bo razodel v molitvi; potem ga boste spoznali takšnega, kot v resnici je. In ne samo, da se vam bo razodel, ampak bo prišel in vam dal moč, veselje in mir.

Gosenica metulja.

Nekoč je živel človek, ki je v zapredku opazil gosenico metulja; videl jo je, kako se zvija in bori; bila je v velikih težavah. Do nje je prišel moški in ji pomagal, da se je osvobodila. Gosenica metulja se je še nekaj časa trudila, a je nato poginila. Moški ji ni pomagal; njen razvoj je le oviral. Nek drug moški je videl gosenico metulja, ki je trpela

na enak način, a ni storil ničesar, da bi ji pomagal. Vedel je, da je ta spopad in boj dobra stvar in da bo gosenica metulja s tem postala močnejša in tako bolje pripravljena na novo življenjsko obdobje. Na enak način nas trpljenje in stiske na tem svetu pomagajo pripraviti na naslednje življenje

Kralj, ki je želel poslati sporočilo svojemu ljudstvu.

Pred nekaj leti sem v Tibetu slišal zgodbo o kralju, ki je želel svojemu ljudstvu poslati sporočilo. Nalogo je zaupal svojim služabnikom, vendar ti niso hoteli storiti, kot je hotel. Kralj, ki je imel rad svoje podložnike, se je zdaj odločil, da jim sporočilo prenese sam, da bi se sam prepričal o njihovih težavah. Tja kot kralj ni mogel iti, ker je želel, da bi njegovi podložniki z njim prosto govorili o vseh svojih trpljenjih in težavah. Zato se je preoblekel, pustil svojo kraljevsko obleko in se oblekel kot revež. Nato je šel naravnost k svojemu ljudstvu in jim rekel: Kralj me je poslal, da izvem vse vaše težave.

Ubogi in žalostni so mu zaupali in mu povedalI vse svoje skrbi, on pa je videl, kako jim lahko pomaga. Bilo pa je (med njimi) tudi nekaj ponosnih ljudi, ki niso mogli verjeti, da je ta revež res kraljev glasnik, zato so bili do njega nesramni in ga odgnali. Kasneje je kralj prišel k svojim podložnikom na čelu svoje vojske v vsem svojem kraljevskem sijaju in ljudje osvobojeni svojih težav, so ga komajda spet prepoznali in sploh niso verjeli, da gre za istega človeka. Rekli so: 'Takrat je bil revež, zdaj pa je kralj.' Enako je z Besedo življenja, ki je postala človek; Njegovo ljudstvo ni videlo njegovega veličastva. Vedeti moramo, da je on isti Jezus Kristus, ki je kot revež živel triintrideset let na tej Zemlji.'